

Пролог

КРАЯТ НА ДИНОЗАВРИТЕ

Тази история започва като всички хубави истории, *преди много време*. Не просто преди много време, а много, *много, мнооого* отдавна. Всъщност преди *баджилиони* години. Много преди бабите и дядовците ви да са били родени. Преди изобщо да е имало човешки същества. Преди колите и самолетите, преди дори да е имало интернет, е имало нещо още по-хубаво...

ДИНОЗАВРИ!

Динозаврите били най-страхотните същества, които някога са вървели по тази земя. Имало е много, в най-различни размери и

КОЛЕДОЗАВЪР

форми. Имало е малки динозаври, не много по-големи от кучета или котки, някои от тях с бодливи шипчета по гърба. Имало е невероятни огромни, наречени сеизмосаври, които били по-дълги от пет двуетажни автобуса, вратовете им били по-дебели от стволоче на дървета, а кожата им – твърда като гумите на трактор. Зная, че ви звучи трудно за вярване, но определено е истина, защото това е книга, а книгите не лъжат.

Бих искал да ви разкажа за два много специални динозавъра. Ще ги наричаме Мамозавър и Таткодок (това не били истинските им имена, разбира се – биха звучали просто не-лепо).

Мамозавър и Таткодок бяха прекарвали цял ден под парещата жега на праисторическото слънце и сега се връщаха у дома в подреденото си малко гнездо. Но това, което завариха на мястото му, беше нещо ужасно ужасяващо: огромна купчина камъни, кости и прахоляк. Домът им беше нападнат от зли динозаври, които се хранеха с мърша и остатъци, и тези крадливи, дребни мършояди направо бяха унищожили дома им!

Но за Мамозавър и Таткодок кочината бе последното, което ги тревожеше, защото бяха оставили най-ценните си неща сами в гнез-

КОЛЕДОЗАВЪР

дото: дванайсет динозавърски *яйца*, от които сега нямаше и следа!

Както можете да си представите, Мамозавър и Таткодок бяха съкрушени. Останаха наскрел отломките на гнездото си и плакаха, и реваха много дълго време, докато слънцето не залезе, а луната и звездите не изпълниха небето над джунглата.

Същата нощ лек вятър духаше през огромните дървета и лъч сребрифта лунна светлина си проправи път до останките от гнездото. Изведнъж Таткодок забеляза нещо. Нещо гладко и лъскаво отразяваше лунния лъч изпод купчина кости и кал. Той бързо и внимателно повдигна камъните и отломките и ето го и него, напълно невредимо под лунната светлина.

Последното им останало едничко **ЯЙЦЕ**.

Как се бе измъкнало от набега на гладните крадци оставаше загадка. Може би лакомите им стомаси бяха препълнени или може би яйцето се бе изтърколило извън полезрението им, докато са чутили и мачкали останалите. Каквато и да бе причината, всичко, което имаше значение, беше, че Мамозавър и Таткодок имаха едно останало яйце. Малкото динозавърче, свито в безопасност в това яйце, се превърна в най-важното нещо на света за тях и

КОЛЕДОЗАВЪР

те нямаше да допуснат никога повече да му се случи нещо лошо!

Но нещо друго бе на път да се случи – нещо, което щеше да промени света завинаги.

Нещо **ГОЛЯМО,**
Нещо **АСТРОНОМИЧЕСКИ,**
МЕЖДУГАЛАКТИЧЕСКИ,
ИЗВЪНЗЕМНО
И НЕЗЕМНО

ГОЛЯМО!

Перлената лунна светлина, която покриваше съсипаното гнездо на динозаврите като одеяло, изведнъж сякаш пожълтя. После жълтото се превърна в оранжево, а след това в горещо, пламтящо червено.

Мамозавър и Таткодок надникнаха от дома си и загледаха невярващо. Сякаш самата луна гореше!

Докато наблюдаваха, цялото небе се превърна в ярък фойерверк от свистящи горещи

КОЛЕДОЗАВЪР

камъни и падащи звезди – и то не онези, които познаваме аз и вие, носещи се през небето като красиви малки драскотини светлина в пространството. Тези изобщо не се носеха. Тези се забиваха право надолу като нажежени до червено мълнии и се взривяваха на хиляди огнени кълба, когато се блъскаха в Земята!

Джунглата беше погълната от паника и хаос. Пламтящи дървета бяха изкоренявани от огромни динозаври с размерите на пет двуетажни автобуса, а по-малките динозаври бяха смачквани и стъпквани. Нощното небе беше по-ярко от най-светлия ден, а луната сякаш бе по-гореща от обедното слънце – но Мамозавър и Таткодок можеха да мислят само за едно нещо.

Как да защитят яйцето си!

Трябваше да го спасят!

Така че побягнаха. Бягаха толкова бързо, колкото динозавърските им крака можеха, вкопчени отчаяно в последното си скъпоценно яйце. Присъединиха се към масовото препускане на хиляди ужасени динозаври, които бягаха от опасността, но независимо колко бързо и колко надалеч бягаха, сякаш не успяваха да се измъкнат. Все пак как някой би могъл да избяга от небето?

Мамозавър и Таткодок бяха погълнати от

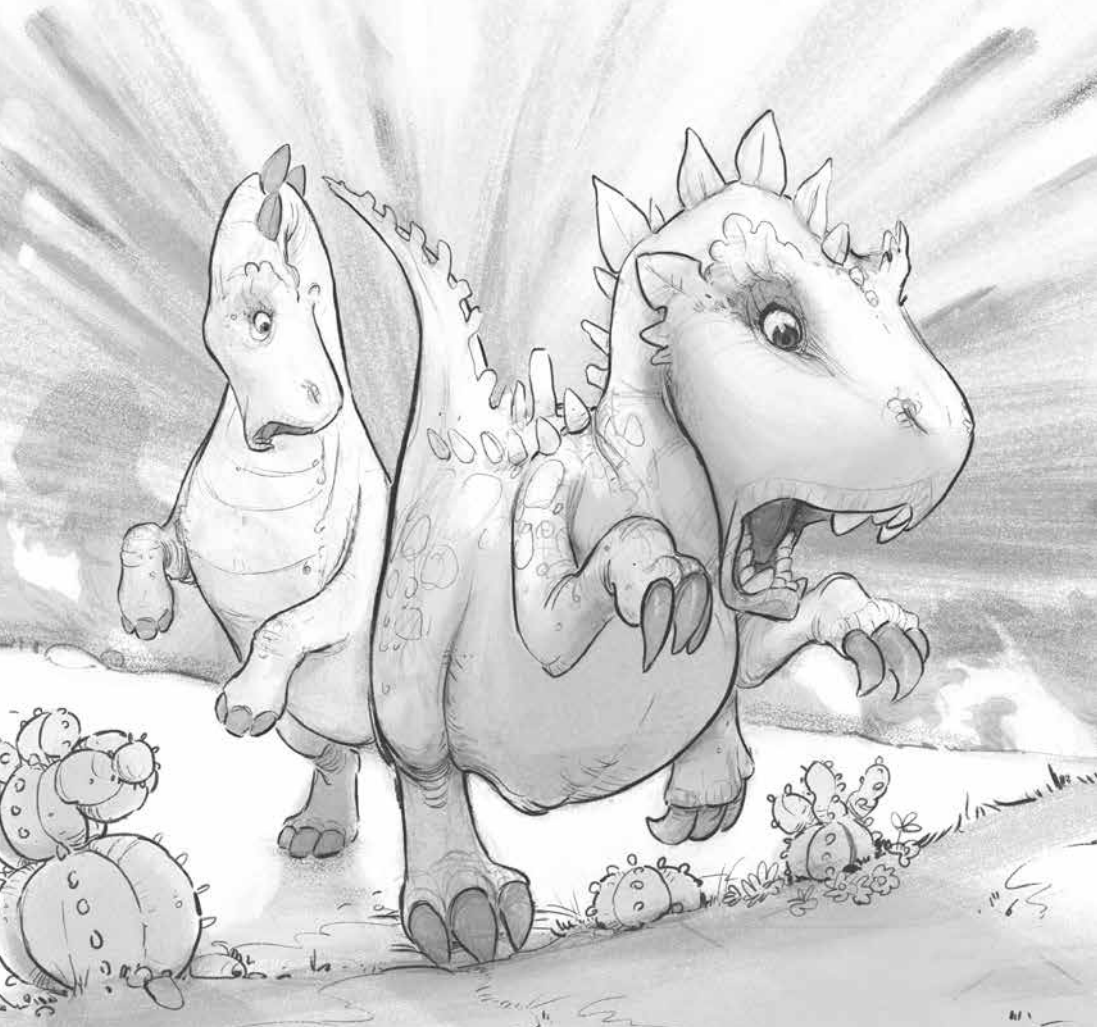

КОЛЕДОЗАВЪР

тълпата, издърпваха ги на една страна, после ги избутваха на друга в огромното море от динозаври и колкото и да се стараеха, просто не можеха да удържат яйцето си повече!

То се изплъзна от хватката им и падна на земята.

Обзалагам се, че си мислите, че яйцето е било моментално смачкано, нали? Е, находчиви ми малки хитреци, не, всъщност не беше!

КОЛЕДОЗАВЪР

Купчина листа омекоти падането му и то се изтърколи невредимо встрани от препускащите животни. Беше подритвано и избутвано в разнообразни посоки – но *все така* не се спуска! Мамозавър и Таткодок тичаха след него, докато подскачаше между огромните крака на диплодоци, а после се изтърколи под препускащите крака на стегозавър, като всеки път на косъм се разминаваше от сплескване. То се търкаляше ли търкаляше, сякаш само решаваше какво да прави, падаше от скални ръбове върху корони на дървета и се спускаше по мокри кални свлачища, докато Мамозавър и Таткодок отчаяно го преследваха.

КОЛЕДОЗАВЪР

Ако Мамозавър и Таткодок бяха гледали нагоре към небето, вместо да се опитват да открият яйцето си, те щяха да видят една ужасяваща, спираща дъха, плашещо страшна гледка. Цялото небе над главите им беше в пламъци. Това, което бяха помислили за пламтяща луна, всъщност беше огромен, гигантски и страховит метеор – разрушител на планети. Беше долетял от най-далечните дълбини на Космоса и щеше да се разбие в планетата Земя и да избие всички динозаври завинаги!

Но точно преди метеорът да се разбие в планетата, късметлийското яйце се търкулна чак до ръба на висока, назъбена скала, високо над свирепия океан. Всичко, което можеха да направят Мамозавър и Таткодок, бе просто да гледат безпомощно как последното им скъпоценно яйце с малкото им динозавърче в него спокойно се прекатури през ръба на скалата и изчезна от полезрението им.

Изгубено завинаги.

Яйцето падна право надолу, като се размина с назъбената стена на скалата на милиметри. Това яйце наистина беше страшен късметлия! Плъсна се спокойно в океана като камъче в езеро и моментално потъна в мрака, оставяйки горящия хаос на света над вълни-

КОЛЕДОЗАВЪР

те. След известно време спря на едно меко, закътано място на океанското дъно, докато метеорният дъжд, който остави зад себе си, продължаваше да вали безпощадно, унищожавайки всеки жив динозавър на планетата.

С изключение на един.

Онзи вътре в яйцето!

Докато яйцето лежеше спокойно на дъното на океана, светът продължаваше да гори... след което замръзна напълно в ледена епоха, която щеше да трае хиляди години.

А яйцето остана там, дълбоко в леда, замръзнало във времето, и просто чакаше да бъде намерено...

Първа глава

УИЛЯМ ТРЪНДЪЛ

Това е Уилям Тръндъл. Има нещо, което трябва да знаете за него. Уилям харесваше динозаври. Всъщност не просто ги харесваше. Той ги *обичаше*. Фактически ги обичаше толкова много, че вероятно трябва да го напиша с главни букви ето така...

УИЛЯМ ОБИЧАШЕ ДИНОЗАВРИ!

УИЛЯМ ИМАШЕ... простете, Уилям имаше пижами с динозаври, чорапи с динозаври, панталони с динозаври, четка за зъби с форма на динозавър, тапети на динозаври, два плаката с динозаври, лампион с динозаври и повече играчки динозаври, отколкото някога можеше да побере в торба, но ако

КОЛЕДОЗАВЪР

имаше нещо, което Уилям знаеше със сигурност, то бе, че човек никога не може да има прекалено много играчки динозаври!

Уилям живееше в разнебитена малка къща в покрайнините на оживено градче, което се намираше в покрайнините на още по-оживен град, но макар къщата да беше малка, той никога не я чувстваше така, защото в нея живееха само двама души: Уилям и баща му, Боб Тръндъл.

Обзалагам се, че се чудите защо Уилям няма майка. Е, разбира се, че някога имаше майка, но за съжаление, тя почина отдавна, когато Уилям беше още много малък. Така че бяха само двамата с баща му, откакто момчето се помнеше.

Освен динозаврите, Уилям обичаше и **Коледа**, но не и наполовина толкова, колкото баща му обичаше празника.

Господин Тръндъл обичаше Коледа толкова много, че когато отминеше, той плачеше безутешно в продължение на цяла седмица, а понякога дори до края на януари, отчаяно вкопчен в празника. Дори си имаше тайна коледна елха, скрита в гардероба, която беше постоянно

КОЛЕДОЗАВЪР

украсена и чиито лампички светваха, когато отваряше вратата, за да си вземе чорапите. Всяка сутрин, докато господин Тръндъл се обличаше, той поглеждаше тайната си елха и си казваше: „Всяка крачка, която правиш, отдалявайки се от последната Коледа, е крачка напред към следващата“. Тези думи поддържаха духа му през годината.

В тази конкретна сутрин обаче господин Тръндъл се чувстваше много щастлив – защото беше първият ден на месец декември.

– Време е да се приготвяш за училище, Уилипус! – провикна се господин Тръндъл от кухнята, докато мажеше масло на две горещи препечени филийки (любимата му закуска).

Уилям завъртя очи, когато чу глупавия прякор, който баща му използваше – „Уилипус“!

– Татко, не може да продължаваш да ме наричаш така. Почти на осем години съм. Неудобно е! – изкрещя Уилям от стаята си, докато тъпчеше учебници в раницата.

– Мислех, че сме се разбрали, че мога да те наричам така, когато не си в училище. Не може да променяш правилата, когато ти щукне, Уилипус! – подкачи го баща му, докато влизаше в стаята. – Честит първи декемврийски ден!

КОЛЕДОЗАВЪР

Господин Тръндъл засия, остави подноса със закуската върху бюрото на Уилям и развълнувано кимна към някакъв правоъгълен предмет, поставен съвсем равно до чинията с изпечени до златисто филийки. Уилям проследи погледа му и видя, че предметът е коледен календар с шоколадови бонбони.

– Благодаря, татко! Къде е твоят? – попита момчето. Всяка година то и баща му имаха по един коледен календар и всяка сутрин преди училище заедно отваряха нова вратичка. Това беше традиция в семейство Тръндъл.

На Уилям му се стори, че мярна сянка на тъга да преминава по лицето на баща му, но тя бързо бе заменена от усмивка.

– Реших, че може да е забавно тази година да делим един календар, Уилям – отвърна таткото. Напоследък двамата деляха доста неща, тъй като господин Тръндъл нямаше много пари. Но Уилям не възразяваше.

– О, добре! – съгласи се хлапето. – Аз ще отворя вратичката, а ти ще вземеш първия бонбон, татко.

– А какво ще кажеш аз да отворя вратичката, а ти да хапнеш първия бонбон, Уилям? – предложи господин Тръндъл.

– Благодаря, татко – отвърна с широка ус-

КОЛЕДОЗАВЪР

мивка момчето. Тайно се бе надявало баща му да поиска точно това.

– Кажи „зеле“! – поръча господин Тръндъл и бързо щракна една снимка на двама им. – Ей, от това ще излезе чудесна коледна картичка тази година! – допълни той, възхищавайки се на снимката. Това беше друга традиция в семейство Тръндъл – да се снимат на първи декември за коледните картички, които щяха да изпратят до дълъг списък с далечните си роднини: леля Ким от Уайт, пралеля Джоун, която приличаше на вещица, братовчедите Лили и Джо, леля Джули, втория братовчед Сам, чичо Х. Тръндъл, прадядо Кен... Списъкът беше дълъг и с половината от хората в него Уилям никога не се бе срещал!

– Уилям, помисли ли какво ще помолиш да ти донесе Дядо Коледа тази година? Скоро ще трябва да напишеш писмото си – каза господин Тръндъл, докато отваряше първата картичка на коледния календар. Уилям извади малко бонбонче с формата на снежен човек, но изведнъж му се отяде.

– Мило мое момче, какво става, за бога? – попита баща му.

– Ами... аз... просто не мисля, че Дядо Коледа ще може да ми донесе онова, което искам тази година – отвърна Уилям, загледан с копнеж в

КОЛЕДОЗАВЪР

плаката с динозаври на стената. – Почти съм сигурен, че елфите не могат да правят истински динозаври.

– Да правят? – повтори господин Тръндъл, докато отпиваше от чая си с многозначителен поглед. – Елфите не *правят* нищо!

Уилям изглеждаше много объркан.

– Мислех си, че елфите на Дядо Коледа *изработват* всички подаръци на Северния полюс – обясни той.

– ПФУ! – изрева баща му и изплю глътката си чай. – Е, Уилям, опасявам се, че това са просто купчина врели-некипели, дрънканици на търкалета, празни приказки и откровена глупост. Който и да ти го е казал, е бил абсолютен незнайковец! Да *изработват* подаръци? Ха! Искаш ли да ти разкажа как *в действителност* работят елфите, Уилям? – попита той и в очите му блесна искра.

– О, моля те, разкажи ми, татко! – извика момчето и се настани удобно. Винаги обичаше, когато баща му му разказваше истории. Много го биваше – и особено добър беше в коледните истории, защото, както вече знаете, господин Тръндъл обичаше всичко, свързано с Коледа. Знаеше абсолютно всичко за Дядо Коледа, елфите и Северния полюс. Още откакто самият той беше малко дете, това бе най-лю-

КОЛЕДОЗАВЪР

бимият му период от годината и той винаги беше първият, който започваше да празнува Коледа. Една година бе извадил коледната им елха през юли (което наистина подразни съседите). А Уилям беше наистина щастлив.

– Добре, първото, което трябва да знаеш, е, че ръцете на елфите са прекалено малки, за да направят каквато и да било играчка, и на всичко отгоре те имат само по три пръста.

– Три пръста? Стига бе! – възкликна Уилям, гънейки ръцете си по особени начини, като опитваше да си представи, че той самият има по три елфски пръста. – Колко са малки елфите, татко? – попита.

– Много малки, Уилям. Да гледаш към елф е като да гледаш към човек през бинокъл, но когато си го хванал от обратния край – обясни господин Тръндъл.

– Леле-мале! – възкликна хлапето, което знаеше точно за какво говори баща му.

– Да, елфите изобщо не са майстори в правенето на играчки – продължи господин Тръндъл. – Има само две неща, в които ги бива елфите на Северния полюс: да бъдат фермери и миньори. Нека ти разкажа как стават нещата, момчето ми. Първо Дядо Коледа получава писма от момчета и момичета от целия свят, точно като теб, които го молят за различ-

КОЛЕДОЗАВЪР

ни коледни подаръци. След това Дядо Коледа сяда в люлеещия се стол пред камината си и прочита *всяко* писмо на глас. **Не** наум, Уилям!

Момчето кимна, слушайки напрегнато.

– Това е много важно, Уилям, защото в стаята му за четене на писма има една много стара, много изкривена, много вълшебна коледна елха. Ако я видиш, сигурно ще я сметнеш за изсъхнала клонка в саксия... но тя е много важна. Тя е била най-първата коледна елха, която някога е съществувала, и е все още жива – и сега стои и слуша, докато Дядо Коледа чете.

– Дърво, което *слуша*? Сериозно ли, татко? – оспори Уилям този леко абсурден факт.

– Разбира се! Всички дървета слушат, Уилям. Защо си мислиш, че през цялото време са толкова мълчаливи? Слушат, разбира се! – отвърна господин Тръндъл, доказвайки тезата си. – Докато Дядо Коледа чете писмата на глас, върху старата изкривена коледна елха поникват едни изключително странни на вид бобови шушулки.

– Бобови шушулки! – извика Уилям. – Какви са тези бобови шушулки, за бога?

– Те са магически коледни бобови шушулки, Уилям. Дядо Коледа обира шушулките и ги дава на елфите фермери. Те ги варят в казани, докато коледните бобчета не изскочат. Тези бобче-

КОЛЕДОЗАВЪР

та са много големи, с червени и бели ивици. Ако изядеш едно от тях, ще ти се стори толкова вкусно, че от очите ти ще потекат дъги, след което ще изскочат от главата ти, така че те *никога* не се ядат.

Уилям кимна и си отбеляза наум никога да не яде коледни бобчета.

– След това фермерите отнасят бобчетата до най-чистите снежни полета и ги засаждат дълбоко в студения пухкав сняг. Когато приключат, всички елфи се събират заедно и чакат знак. Докато чакат, пеят една песен.

Господин Тръндъл си прочисти гърлото и започна да пее най-странната елфска песен с най-добрата си имитация на елфски глас:

*Очакваме те ние, знак –
отдавна тук стоим на крак.
По-бързо, глупави коледни бобчета!
Искаме да се приберем все пак!*

КОЛЕДОЗАВЪР

*На легени шушулки е нашият мустак!
Къде е този глупав знак?
По-бързо, мудни коледни бобчета!
Почти стана Коледа пак!*

– Леле-мале! – възкликна Уилям. – Елфите наистина ли пеят тази песен?

– Всяка година! – потвърди баща му. – След това, накрая, като настъпи точният момент, небето над Северния полюс се осветява от блиснали се великолепни танцуващи цветове.

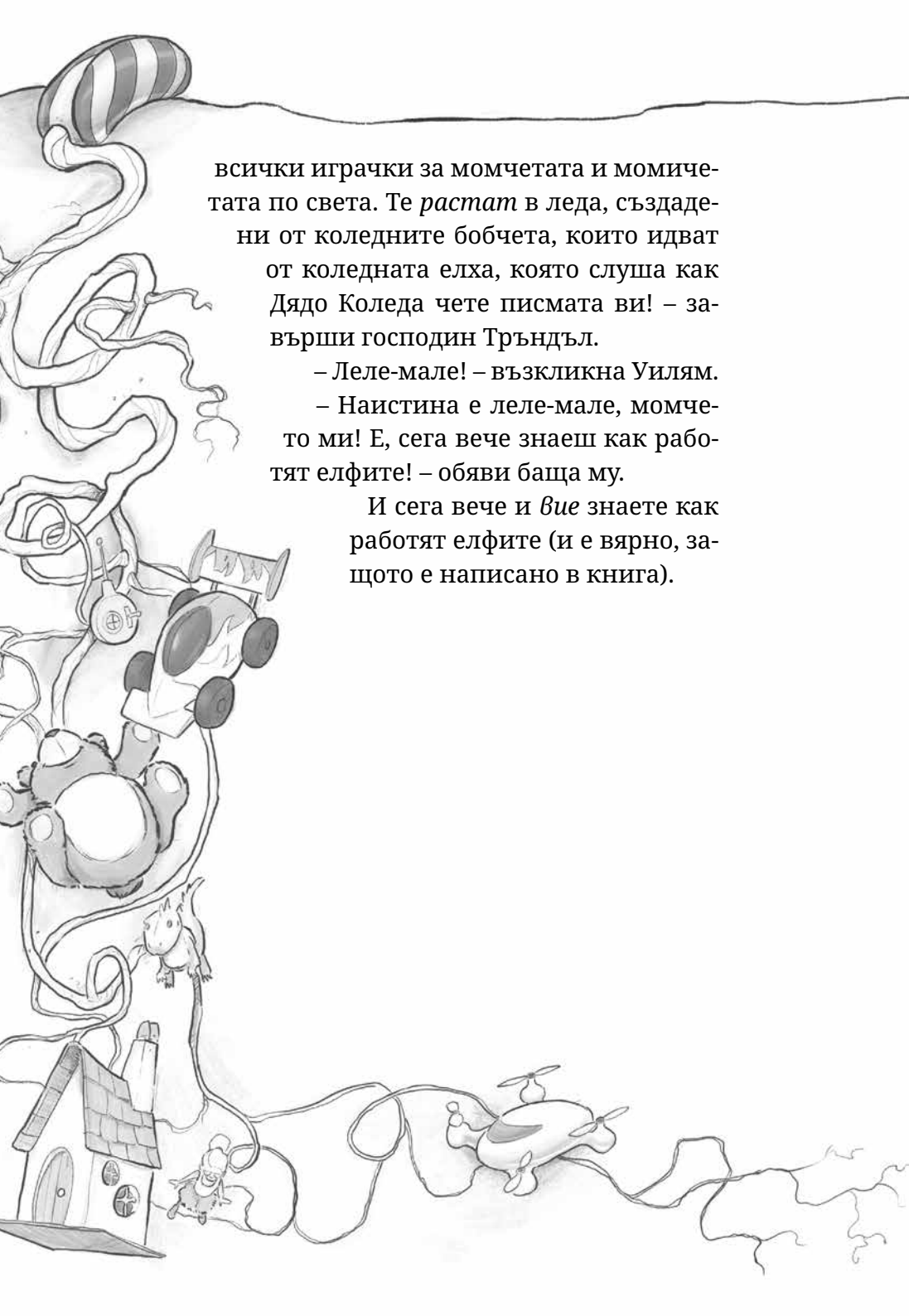
– *Северното сияние?* – извика Уилям. – Виждал съм го по телевизията!

– Точно така, синко! Красивото Северно сияние. То е знакът, който чакат! И тогава елфите миньори се залавят за работа!

– А те какво правят? – попита Уилям.

– Ще ти разкажа, момчето ми – отвърна господин Тръндъл щастливо. – Те копаят ли копаят и отново и отново копаят под снежните полета и в леда под тях, който е дълбок колкото къщата ни и прозрачен като стъкло! Но не копаят в търсене на диаманти или злато. Копаят за играчки! Коледните бобчета са пуसнали магията си в снега, където огромни, извиващи се, усукани корени са се спуснали надолу в леда. И това е мястото, Уилям, от което, вплетени в тези замръзнали корени, идват

всички играчки за момчетата и момичетата по света. Те *растат* в леда, създадени от коледните бобчета, които идват от коледната елха, която слуша как Дядо Коледа чете писмата ви! – завърши господин Гръндъл.

– Леле-мале! – възкликна Уилям.

– Наистина е леле-мале, момчето ми! Е, сега вече знаеш как работят елфите! – обяви баща му.

И сега вече и *вие* знаете как работят елфите (и е вярно, защото е написано в книга).